

Trầm Muốn Rời Cung Trốn Đi!

Contents

Trầm Muốn Rời Cung Trốn Đi!	1
1. Chương 1: Hừ	1
2. Chương 2: Hừ Hừ	4
3. Chương 3: Hừ Hừ Hừ	5
4. Chương 4: Hừ Hừ Hừ Hừ	6
5. Chương 5: Hừ Hừ Hừ Hừ Hừ	9
6. Chương 6: Hừ Hừ Hừ Hừ	11
7. Chương 7: Hừ Hừ Hừ	15
8. Chương 8: Hừ Hừ	17
9. Chương 9: Hừ	19

Trầm Muốn Rời Cung Trốn Đi!

Giới thiệu

Thể loại: Nguyên sang, Đam mỹ, Cổ đại, HE, Tình cảm, Trọng sinh, Chủ thụ, Cung đình hậu tước, Nhẹ nhàng, Đoàn viên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tram-muon-roi-cung-tron-di>

1. Chương 1: Hừ

Tác giả: Giang Nam Hồn Cô Nương

Gạch đá bản edit xin gửi về: Ocean135

Hôm qua, Phó Trọng Lễ tên kia bị trầm phạt bế môn tư quá(*).

(*) bị nhốt ở nhà tự hối lỗi.

Ha ha ha ha, hôm nay lên triều khẳng định không phải thấy gia hỏa chướng mắt kia.

Hừ, dám đấu với trầm!

Ngự tiền đại thái giám Tiểu Lễ Tử hôm nay dị thường có ánh mắt, biết trầm tâm tình tốt liền vội vàng chạy đến hầu hạ. Trầm cao hứng thưởng cho hắn một khối noãn ngọc, là thứ lần trước Phó Trọng Lễ tới đây ngạnh đưa cho trầm.

Trầm sao có thể coi trọng mấy thứ quà lén lút tặng đó, thật buồn cười.

Trầm hừ hừ tiểu khúc, mang theo đội nhân mã đông nườm nượp đi tới điện Thái Hòa, không biết là vị Hoàng đế tiền triều nào định ra quy củ, sớm như vậy đã phải lên triều, chính mình không muốn ngủ cũng

không cho người khác ngủ. Chờ trăm thu thập xong họ Phó kia sẽ sửa lại quy định này, xem ai còn dám cản trăm.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Hôm nay trên triều không có kẻ gây chướng mắt, trăm cao hứng liền không để bọn họ quỳ lâu: “Các khanh bình thân.”

Chuyện kể tiếp không còn liên quan đến trăm, trăm chỉ cần an an tĩnh tĩnh làm một vật trang trí là được. Dù sao qua hai năm nữa Hoài Nam vương sẽ tạo phản, bây giờ trăm có nghiêm túc phụ trách thể nào cũng không cứu nổi triều đình đã bị phụ hoàng chơi hỏng, còn không bằng thừa dịp mấy ngày cuối cùng tận hưởng thanh phúc, sau đó chờ Hoài Nam vương khởi binh liền lập tức bao lớn bao nhỏ mang theo Thái tử cùng Đại công chúa chạy trốn.

Đời trước trăm lao tâm lao lực muốn cứu lại quốc gia, thật là xuẩn thấu trời. Làm Hoàng đế mệt chết người, trăm đây phải làm một phú hộ rảnh rỗi.

Trăm ngồi trên long ỷ ngủ gà ngủ gật, người bên dưới cãi nhau ngất trời cũng không nghe thấy.

Không biết qua bao lâu, Tiểu Lễ Tử lặng lẽ đi tới gọi trăm: “Bệ hạ, nên hạ triều.”

Trăm vội vã ngồi nghiêm chỉnh, dùng ánh mắt ý bảo Tiểu Lễ Tử nhanh chân nhanh tay lên.

Tiểu Lễ Tử thâm đến tâm trăm, lập tức xoay người hô lớn: “Bãi triều!”

Ngày không có Phó Trọng Lễ thật là tốt, trăm lên triều có ngủ cũng không ai dám quản.

Trăm long tâm đại duyệt, đuổi đi một đám lớn cung nhân theo hầu, mang theo Tiểu Lễ Tử có ánh mắt nhất đi về hướng hậu cung. Lâu rồi không gọi người thị tẩm, thừa dịp Phó Trọng Lễ không có ở đây, trăm quyết định.....

Thôi đi, vẫn là không đi tìm đám nữ nhân đó. Vạn nhất bị tên kia biết, trăm lại không xuống được giường.

Trăm thở dài, dẫn Tiểu Lễ Tử đi đến Thanh trì trong Ngự Hoa Viên. Trên mặt hồ xây một đình nhỏ, ngồi trong đó có thể thấy các phi tần xinh đẹp đi ngang qua, hơn nữa cảnh sắc đặc biệt không tồi, vô cùng thích hợp để giết thời gian. Tuy không thể trực tiếp động vào, xa xa nhìn một cái hẳn là không sao. Nếu như vậy mà Phó Trọng Lễ còn có ý kiến, vậy trăm..... Trăm lần sau sẽ không tới nữa.

Kể thức thời là trang tuần kiệt, trăm dù không làm được tuần kiệt cũng không thể chết ở trên giường.

Trong đình không biết ai treo lên một tầng sa mỏng, mờ mờ ảo ảo, bên trong tựa hồ còn có một mỹ nhân. Trăm cả người chấn động, mùa xuân tới!

Không được, Phó Trọng Lễ sẽ biết!

Nhưng nếu hiện tại quay đầu đi mất, chẳng phải là có vẻ trăm đặc biệt nhất gan sợ phiền phức?!

Nội tâm trăm cực kỳ rối rắm, có nên đi tiếp hay không đây?

Trăm suy nghĩ nửa ngày, trăm là Hoàng đế, vì cái gì mà phải sợ một ngôn quan nho nhỏ. Huống chi, trong đình lúc này là tiểu thiếp hợp pháp của trăm, trăm đi nhìn sắc đẹp của tiểu thiếp hẳn là theo lẽ thường.

Vì thế, trăm đi qua.

Xốc lên sa mỏng, trăm đang chuẩn bị trêu đùa hai câu, kết quả giây tiếp theo lời nói liền mắc ở cổ họng, phun không ra.

Cao tông ở trên, vì cái gì Phó Trọng Lễ lại ở trong đình!!!

“Bệ hạ.” Phó Trọng Lễ cười đến dị thường thiếu đánh, “Vi thần chờ đã lâu.”

“...” Trăm buông sa màn xoay người liền đi, trăm muốn đi tẩy rửa đôi mắt.

Nhất định là bởi vì gần đây trăm thiếu ngủ mới có thể sinh ra ảo giác.

Thật là đáng sợ, thật là đáng sợ! Nhìn thấy Phó Trọng Lễ thật là đáng sợ!

Nhưng mà mệnh trung chú định trẫm chạy không thoát, bởi vì Phó Trọng Lễ kẻ này cực kỳ am hiểu dĩ hạ phạm thượng, cánh tay hấn duỗi ra liền vớt được trẫm trở về, hơn nữa trẫm còn bị bắt ngồi trong lòng hấn.

“Bệ hạ, nghe nói ngài hôm nay lên triều ngủ gật...”

Trẫm thập phần bi phẫn: “Không thể nào! Là cẩu nô tài nào không có mắt dám bịa đặt trẫm!”

Phó Trọng Lễ cười khê một chút: “Bệ hạ không cần lo lắng, vi thần sẽ xử trí hết đám nô tài không có mắt đó, thay một đám có ánh mắt đến hầu hạ ngài.” Nãi nãi cái hùng (*), hỗn đản này còn muốn đổi toàn bộ người bên cạnh trẫm thành tai mắt của hấn! Như thế mà còn nhịn được thì còn có gì không nhịn được nữa! Trẫm muốn phản kháng!

(*) là câu chửi, tui dịch ra được tui chót liền

“Phó Trọng Lễ, người đây là mạo phạm quân vương!” Trẫm giãy giụa hồi lâu, tránh không thoát, mặt đến chết khiếp.

Phó Trọng Lễ thở dài: “Bệ hạ, vi thần chỉ là quá muốn thân cận ngài.”

“Người buông tay! Trẫm đã phạt người bệ môn tư quá! Người coi lời trẫm là gió thoảng bên tai sao!”

“Chính là, bệ hạ, nơi có ngài mới là nhà của thần, cho nên vi thần dù là bệ môn tư quá cũng vẫn luôn đi theo ngài a!”

Trẫm tức giận đến không được, hỗn đản này quá vô sỉ.

“Bệ hạ, chúng ta có phải nên hảo hảo tính toán trước không?” Phó Trọng Lễ xoay người đem trẫm áp đảo trên giường nệm, hỗn đản này cư nhiên đã dọn sẵn giường nệm ở đây!

Trẫm cảm thấy chính mình hiện tại nhất định y quan không chỉnh, một đời anh minh mất hết, tôn nghiêm để vương không còn sót lại chút gì.

“Phó Trọng Lễ người tránh ra cho trẫm — tránh ra!”

Phó Trọng Lễ không dao động, vẫn như cũ kiên trì phạm trọng tội khi quân: “Bệ hạ, ngài vì sao phải tới hậu cung, nếu không nói rõ ràng, vi thần chỉ có thể hung hăng trừng phạt ngài một chút.”

Trẫm vô ngữ cứng họng.

Phó Trọng Lễ tên này, thế nhưng, thế nhưng, thế nhưng thật dám ở nơi rõ như ban ngày bắt nạt trẫm! Nơi này chính là Ngự Hoa Viên!!!

Càng bị thẩm chính là, trẫm cư nhiên còn cảm thấy thập phần hưởng thụ, có một loại then thùng dã chiến yêu đương vụng trộm. Trẫm che mặt tỉnh lại, cho dù trẫm lập chí phải làm một hôn quân cũng không thể hoang dâm vô đạo đến loại tình trạng này! Trẫm then với liệt tổ liệt tông...

Phó Trọng Lễ hiển nhiên càng hưởng thụ, hỗn đản này mỹ mãn mà ăn đậu hũ, còn dùng ngôn ngữ đùa giỡn trẫm. Trẫm không cùng thần tử so đo, trẫm là một Hoàng đế rộng lượng, trẫm...

“Bệ hạ.” Phó Trọng Lễ cúi đầu hôn hôn lỗ tai trẫm, trẫm nhịn không được run run một chút, “Ngài lại lừa mình dối người, eo đau sao?”

Trẫm lập tức buồn không muốn nói.

Trên đời này còn Hoàng đế nào thẩm hại như trẫm không! Năm trước Hoàng hậu cùng Quý phi rủ nhau bỏ trốn, để lại Thái tử cùng Đại công chúa còn gào khóc đòi ăn, trẫm vừa làm cha vừa làm mẹ, còn phải ứng phó tên cầm thú Phó Trọng Lễ.

Trẫm trong lòng khổ a!

2. Chương 2: Hừ Hừ

Tác giả: Giang Nam Hồn Cô Nương

Gạch đá bản edit xin gửi về: Ocean135

Trường Nhạc Cung là tấm điện của đế vương, từ sau khi Hoàng hậu cùng Quý phi nương nường song song chết bệnh, Thái tử điện hạ do Hoàng hậu sở sinh cùng Đại công chúa do Quý phi nương nường sở sinh đã được đưa vào sống cùng Hoàng đế.

Hiện giờ, Thái tử điện hạ tám tuổi mặc một thân áo bào màu hạnh hoàng, chấp tay nhỏ sau lưng, khuôn mặt trẻ con đầy nghiêm túc, nhìn muội muội chơi xếp gỗ.

“Phụ hoàng khi nào mới trở về chơi với ta vậy?” Đại công chúa bốn tuổi mặc váy nhỏ đáng yêu, một bên đùa nghịch những khối gỗ một bên hỏi ca ca, “Thái tử ca ca, người nói lúc phụ hoàng trở về có khi nào mang theo váy mới cho Nữu Nữu không?”

Thái tử bày ra bộ dạng tiểu đại nhân hừ một tiếng: “Phụ hoàng bị Phó đại nhân quán lấy, không nghĩ đến váy của người đâu, phụ hoàng không cần người!”

Đại công chúa vừa nghe, lập tức gào khóc.

Không cẩn thận gây ra họa, Thái tử điện hạ khuôn mặt nhỏ nhỏ cứng đờ, trong lòng thập phần hối hận... Muội muội cũng quá yêu khóc, trách không được mẫu hậu cùng Quý phi nương nường luôn không yên tâm về nàng!

Đại công chúa khóc đến nấc, khuôn mặt nhỏ khóc thành mèo hoa, nhưng cung nhân đều đã bị Thái tử đuổi ra ngoài, không được cho phép không dám tiến vào dỗ.

Chờ Đại công chúa khóc mệt, Thái tử mới lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, đi qua vỗ vỗ lên đầu muội muội.

“Người cái túi khóc này, chỉ biết khóc! Người đã bốn tuổi rồi, không được khóc nữa, bằng không cô về sau sẽ không chơi cùng người!”

(Cô: đại từ tự xưng)

Công chúa điện hạ dị thường ủy khuất: “Người trước kia cũng không mang theo ta cùng đi chơi!”

Thái tử nhả lại cặp lông mày tinh xảo: “Cô mới không chơi đồ vật của nữ hài tử, hừ.”

“Thái tử ca ca là người xấu!” Công chúa đỏ đỏ miệng, nghiêng đầu tránh đi, không để ý tới bé.

Hai tiểu oa nhi ở trong phòng sinh hờn dỗi, bên ngoài các cung nhân gấp đến độ toát mồ hôi, không biết bên trong Thái tử điện hạ có phải lại khi dễ Đại công chúa hay không.

Uyển phi nương nường mang theo thực hạp, miệng ngậm cười đi vào Trường Nhạc Cung, bị thủ vệ cấm quân cản lại.

“Nương nường là tới dâng điểm tâm lên bệ hạ.” Đại cung nữ Thúy Liễu tiến lên một bước, “Còn không tránh ra?”

Cấm quân không dao động, từ năm trước sau khi Hoàng hậu cùng Quý phi chết bệnh, bệ hạ không còn triệu phi tần nào tới thị tẩm, chỉ thấy ngày ngày bị Phó đại nhân quán lấy. Phi tần trong hậu cung hầu hết đều đã từ bỏ thị tẩm quyết định yên phận sinh hoạt, chỉ có Uyển phi còn không chịu nhận mệnh, lâu lâu lại tới thử thời vận.

Lại một lần bị ngăn lại, Uyển phi tươi cười bất biến, đem thực hạp đưa tới: “Bệ hạ không muốn thấy ta cũng không sao, kia liền làm phiền đại nhân đem điểm tâm trình lên bệ hạ.”

Uyển phi tới cũng vội vàng đi cũng vội vàng, trong bụng tính toán tể thủy trường lưu (*) làm bệ hạ cảm động, đáng tiếc nàng quay đầu đi không thấy được điểm tâm này không được đưa đến Ngự tiền. Bên người mỗ vị Hoàng đế là một gia hỏa công bình dấm cực đại, hận không thể thời thời khắc khắc bá chiếm lực chú ý của bệ hạ.

(*) té thủy trường lưu: dòng suối nhỏ thì chảy dài. Ý nói một tình yêu không thuộc dạng chớp nhoáng, cả thêm chóng chán mà dần nảy nở theo thời gian từng chút từng chút âm thầm đến khắc cốt ghi tâm - nước chảy đá mòn.

“Người một vừa hai phải cho trăm!!!” Lần thứ ba bị ngăn chặn, Hoàng đế bệ hạ rút cuộc bạo phát.

Phó Trọng Lễ chậm rì rì từ trên mặt đất bò dậy, cũng không để ý. Một lần là đủ, hai lần là kiếm thêm, lần thứ ba không ăn được cũng không quan trọng.

Đế vương dùng hết sức lực cuối cùng, nằm ngửa trên nệm thở hồng hộc.

“Trăm phải đi về bồi hải tử, bọn họ có lẽ sốt ruột chờ.” Đế vương cường chống đứng lên, kết quả cánh tay cùng eo đồng thời mềm nhũn, lại đổ trở về.

Phó Trọng Lễ vội vàng ôm hân lên: “Không sức lực cũng đừng cố quá, cho người mang ngự liễn lại đây, ta đưa người trở về.”

“Hừ hừ.” Đế vương xoay đầu, không tỏ ý kiến.

Phó Trọng Lễ đã quen thái độ của hân, tự mình trực tiếp cách sa màn phen phó Lễ công công bên ngoài, sau đó ôm Hoàng đế bệ hạ lên ngự liễn, hai người cùng nhau quay về Trường Nhạc Cung.

Xem ra đêm nay mỗi vị đại nhân là muốn ở Trường Nhạc Cung qua đêm.

3. Chương 3: Hừ Hừ Hừ

Từ sau khi Hoàng hậu cùng Quý phi trộm bỏ trốn, trăm vẫn luôn gặp xui xẻo.

Hai người này vừa mới đi, tiểu công chúa của trăm liền bị người hạ độc thủ. Tuy nói hạ độc không thành công nhưng cũng khiến trăm tức giận không thở nổi. Dưới cơn giận dữ trăm lập tức đem hai hải tử về bên người chăm sóc, thân mẫu của bọn họ đã không thể trông cậy vào được nữa.

Sau đó, trăm phát hiện chính mình mắc bẫy.

Hai tiểu quý này mỗi ngày âm ỉ không ngừng, giống như không cần nghỉ ngơi. Trăm vạn phần hoài nghi kể lúc trước hạ độc không thành là do hai nữ nhân kia bày ra, chính là để trăm tự mình dưỡng hải tử.

Thật quá đáng! Thật quá đáng! Trong mắt bọn họ có còn Hoàng đế là trăm không! Trăm đã đáp ứng thả bọn họ đi! Bọn họ cứ nhiên còn tính kẻ trăm!

Trăm càng nghĩ càng sinh khí, một chân co lên đạp gia hỏa mặt dày cợ long sàng xuống đất.

Người này giống hai nữ nhân kia, đều quá phận.

Không, so với bọn họ càng thêm quá phận!

Phó Trọng Lễ bày vẽ vô tội từ trên mặt đất bò dậy, lại quần tới.

“Bệ hạ, ngài làm sao vậy?”

“Người còn dám nói!” Trăm giận dữ, “Đi sao chép cung quy ba lần cho trăm! Không, ba trăm lần!”

Phó Trọng Lễ khước miệng co giật: “Bệ hạ, vi thần không phải là phi tử hậu cung...”

“Trăm biết!” Người này còn dám tranh luận, “Người ngay cả thị tẩm cũng làm, cùng phi tần của trăm có cái gì khác biệt! Mau đi sao chép cung quy ba trăm lần!”

Phó Trọng Lễ thở dài, cũng lười cùng trăm so đo chuyện phi tần hay không phi tần, thành thật cảm một quyển cung quy ngồi lật xem.

Trăm vô cùng không cao hứng mà trở mình, ghé vào trên giường, ai, mông đau.

“Người đọc cung quy điều thứ nhất cho trẫm.”

Phó Trọng Lễ liếc trẫm một cái, đọc lên: “”

“Lại đọc một lần.”

“Hậu cung phi tần không được tham gia vào chính sự.”

“Lại đọc một lần!”

“... Hậu cung phi tần không được tham gia vào chính sự.”

Phó Trọng Lễ vẻ mặt sủng nịch mà nhìn trẫm: “Bệ hạ, vi thần cùng phi tần vẫn là không quá giống nhau, vi thần là ở trên ngài...”

“Lăn!” Trẫm giận tím mặt, một cái gối đầu ném qua, không ném trúng, nhưng tốt xấu cũng khiến gia hỏa này ngậm miệng.

“Vi thần sợ hãi.” Phó Trọng Lễ né tránh gối đầu, lại mặt dày mày dạn sáp lại, chuẩn xác ôm lấy eo trẫm, sau đó trẫm liền tránh không thoát.

Trẫm tự nhủ phải thật bình tĩnh: “Phó phi, sau này không chuẩn người phê bình chuyện trong triều, nếu không trẫm liền đem người biếm lãnh cung.”

Phó Trọng Lễ xảo ngôn thiện biện: “Bệ hạ, vi thần thân là tiện nội(*) của ngài, tự nhiên muốn hiền lương thực đức, thời điểm ngài đưa ra quyết sách sai lầm, vi thần không thể không đứng ra khuyên nhủ ngài nha.”

“...”

Nương, Hoài Nam vương vì cái gì còn không tạo phản, chức Hoàng đế này trẫm không muốn làm!

(*) tiện nội: vợ

Tác giả: Giang Nam Hồn Cô Nương

Gạch đá bản edit xin gửi về: Ocean135

4. Chương 4: Hừ Hừ Hừ Hừ

Tác giả: Giang Nam Hồn Cô Nương

Gạch đá bản edit xin gửi về: Ocean135

Thân là một Hoàng đế, trẫm kỳ thật cũng không chán ghét tham quan. Chỉ cần tham không nhiều lắm, trẫm cũng không quản hấn làm gì. Nhưng tham quan lại đặc biệt biết cách làm trẫm vui, bọn họ có ánh mắt hơn hẳn Phó Trọng Lễ hàng kia, sẽ không chọc trẫm tức giận.

Trẫm ghét nhất chính là ngôn quan.

Cả một đám người, mỗi ngày ăn no cơm lại không có chuyện gì làm, mở to mắt nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của trẫm, thả cái rắm cũng phải thuyết giáo một hồi. (=[|||||) Trẫm tấn phong cho phi tử bọn họ cũng nói, trẫm đặt tên cho Thái tử bọn họ cũng muốn quản, trẫm không đi hậu cung bọn họ cũng muốn xía vào.

Quả thực quá phận!

Phó Trọng Lễ lại là kẻ xuất sắc nhất trong đám gia hỏa này, không chỉ quản đông quản tây còn thích cùng trẫm tranh luận. Trẫm ghét nhất là có người tranh cãi với trẫm, khiến cho giống như trẫm nói cái gì cũng đều là sai, quyết sách của trẫm đều thực ngốc bức, trên đời này trẫm là kẻ ngu ngốc nhất.

Trẫm cư nhiên còn chưa giết chết hỗn đản này, quả thực là không dễ dàng.

Rất nhiều lần trẫm đã muốn phái người ám sát đám ngôn quan này, sau đó để lại cái danh bạo quân lưu truyền muôn đời. Nhưng lên triều nhìn khuôn mặt tang thương cùng ánh mắt tha thiết của một đám lão đại nhân, trẫm..... Trẫm không hạ thủ được!

Ai, trẫm quả nhiên trời sinh là một Hoàng đế tốt.

Đời trước lao tâm lao lực cần cù chăm chỉ, kết quả thu thập xong cục diện rồi rảnh rỗi phụ hoàng lưu lại, cái tên Hoài Nam vương kia liền đánh vào. Thuộc hạ của trẫm binh thiếu tướng thiếu, quốc khố lại trống rỗng, căn bản đánh không lại Hoài Nam vương, bị hất đoạt ngôi vị Hoàng đế. Thắng làm vua thua làm giặc, trẫm cũng không muốn nói gì, nhưng là trẫm cảm thấy chính mình đặc biệt thiệt thòi.

Làm Hoàng đế sáu năm, cái tốt không được hưởng, tất cả đều là chùi dít cho người ta, cuối cùng khiến bản thân mệt đến không chịu nổi, Hoài Nam vương còn chưa đánh vào kinh thành trẫm đã do mệt nhọc quá độ mà lìa thế. Ngẫm lại thật là lỗ nặng, không được, trẫm muốn bù trở về.

Trẫm còn trẻ như vậy, còn thật nhiều ngày lành đang chờ trẫm phía trước.

Vì thế, trẫm quyết định, rời cung trốn đi.

Lúc này không nói cho đám quan lại đó, đỡ phải nghe bọn họ quở trách trẫm suy nghĩ không thấu đáo.

Trẫm lén lút mang hai nãi oa oa rời khỏi hoàng cung, thay quần áo giả thành phú thương, ngồi xe ngựa bình thường, cầm vệ xung quanh đổi hết thành trang phục hộ vệ nuôi dưỡng trong nhà phú thương, xuất phát tới Giang Nam.

Lại nói, trẫm còn chưa gặp qua tên tiểu tử nhà Hoài Nam vương đâu. Hoài Nam vương đương nhiệm là một lão gia hỏa, bối phận ngang ngửa phụ hoàng trẫm, bất quá hàng kia so với trẫm còn lạn hơn, chết trên bụng nữ nhân, sau đó con của hắn kế vị, chăm lo việc công mấy năm liền kéo trẫm xuống ngựa.

Trẫm thập phần hoài nghi, thế tử Hoài Nam vương nhất định đã sớm lén lút chuẩn bị soán vị, lão Hoài Nam vương nói không chừng đã biết chuyện này từ lâu, trong lòng buồn bực cho nên mới đắm chìm trong tửu sắc.

Lần này trẫm nhất định phải trông thấy vị thế tử Hoài Nam vương tuần mỹ bất phạm, hữu dũng hữu mưu, đa mưu túc trí, âm hiểm xảo trá trong truyền thuyết lớn lên thành như thế nào. Đời trước đến khi chết cũng chưa gặp, đời này nói cái gì cũng phải gặp một lần.

“Phụ hoàng.” Tiểu công chúa của trẫm ngọt ngào gọi một tiếng, làm tim trẫm cũng muốn tan chảy, vội vàng ôm nó vào lòng.

“Công chúa của trẫm làm sao vậy?”

Tiểu công chúa vung vung tay nhỏ, chỉ cảnh sắc ngoài cửa sổ xe, mặt mày hớn hở vô cùng hưng phấn. Nó trước nay chưa từng ra khỏi cung, càng chưa thấy dòng người ngoài phố, nhìn cái gì cũng thấy mới lạ.

Thái tử giống như tiểu đại nhân ngồi ngay ngắn bên cạnh trẫm, làm bộ đối với những cái đó không có hứng thú. Đáng tiếc đôi mắt sáng lấp lánh đã bán đứng nó, trẫm ho khan một tiếng, kéo nó đến bên người, giới thiệu cho nó những thứ được bày bán này kia là những thứ gì.

Kỳ thật trẫm cũng không biết rõ hoàn toàn, cho nên chỉ nhặt những cái biết được nói cho nó. Nhưng lòng hiếu kỳ của tiểu công chúa phi thường nghiêm trọng, cái gì cũng phải hỏi đến một câu, có những cái trẫm không đáp được liền để Thái tử nói cho nó.

Thái tử bày ra khuôn mặt nhỏ nghiêm túc: “Muội muội, chuyện này mà người cũng không biết, hừ, cô sẽ không nói cho người.”

Kỳ thật tiểu tử này cũng không biết.

Tiểu công chúa mắt húng đồ đồ miêng, quyết định không nói chuyện với Thái tử ca ca nữa.

Xe ngựa ổn định vững chắc chạy ra khỏi thành, xung quanh đã không còn sạp hàng bày bán nào nữa, trẫm thở dài nhẹ nhõm một hơi, Thái tử cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Trầm nhân cơ hội giáo dục bọn họ: “Các người từ lúc này phải gọi ta là cha, hoặc là phụ thân, không thể kêu phụ hoàng. Chúng ta là cải trang vi hành, không thể để người khác biết thân phận của chúng ta.”

Tiểu công chúa của trầm cực kỳ thông minh, lập tức sửa miệng, ngọt ngào gọi “Cha”, trầm cảm thấy nhân sinh đều viên mãn, quả nhiên nữ nhi mới là tri kỷ tiểu áo bông.

Thái tử vẫn như cũ không nói một lời, cũng không biết là tật xấu học từ ai.

Trầm đã sớm cảm thấy tên thái phó kia của Thái tử không đáng tin cậy, nhìn xem, đem nhi tử ngày thơ đáng yêu của trầm dạy thành một cái tiểu lão đầu (ông cụ non)!

Người ngoài thành cũng không ít, rất nhiều bá tánh xếp hàng ngoài cổng thành chờ quan binh kiểm tra, sau đó mới được nhập thành. Trầm mang theo nhi nữ xem xét vài lần, lại hứng thú bưng bưng xem phong cảnh bên ngoài.

Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, xe ngựa không đi bao lâu liền bị người cản lại.

Trầm khẽ nhíu mày, ai dám ngăn cản trầm?

“Lão gia... Bên ngoài có người cầu kiến...” Thủ lĩnh cấm vệ lời nói có ẩn ý, tựa hồ thực khó xử.

Trầm còn muốn nhìn là gia hỏa nào không có mắt, hừ.

Trầm trấn an hai hài tử, kéo màn đi ra ngoài.

Vừa nhìn lên, suýt nữa từ trên xe ngựa ngã lăn xuống.

Gia hỏa cười ngựa một thân thanh y tươi cười ảm áp lại có chút tiện trước mắt, không không không không phải là Phó Trọng Lễ sao?!

“Lão gia đi ra ngoài, sao lại không mang theo ta vậy?” Hồn đản kia đem dây cương giao cho cấm vệ, đi đến bên cạnh trầm hơi hơi mỉm cười, “Lão gia, ngài đây là không cần ta?”

Mặt trầm sắp cương nứt, hạ giọng hỏi hần: “Người muốn làm gì?”

Phó Trọng Lễ lả lướt dựa vào người trầm: “Lão gia, trên đường đi không có ai giúp ngài làm ấm giường, không bằng mang theo nam sủng là ta đi!”

“...” Trầm... Trầm cự tuyệt.

Đáng tiếc, Phó Trọng Lễ là một gia hỏa mà trầm vô pháp đuổi đi, hần vì vậy chết sống cũng không biết xấu hổ mà bám lấy trầm. Cổ tình tiểu công chúa của trầm lại thích chơi với hần, nhìn thấy hần liền quần lấy đòi nghe kể chuyện xưa. Ngay cả Thái tử của trầm cũng là mắt sáng ngời, sùng bái nhìn hồn đản này.

Thân làm phụ thân trầm thật sự thất bại, quá thất bại.

“Bệ hạ?” Phó Trọng Lễ dỗ hài tử xong lân la tới gần, nhỏ giọng nghi hoặc hỏi: “Ngài đang suy nghĩ chuyện gì?”

Trầm đẩy hần ra: “Không nghĩ gì cả.”

Phó Trọng Lễ cũng không thêm để ý, hơi hơi mỉm cười: “Bệ hạ sao đột nhiên muốn ra ngoài lịch lãm? Chuyến này tính toán muốn tới đâu?”

Trầm nghĩ nghĩ, dù sao cũng không gạt được hần, thành thật trả lời: “Đi Giang Nam.”

“Vì sao đi Giang Nam?” Phó Trọng Lễ trong mắt tinh quang chợt lóe.

Trầm nhìn chằm chằm khuôn mặt đỏ bừng của tiểu công chúa, cảm thấy tình thương của cha tràn ngập, theo bản năng nói: “Đi nhìn nhìn cái tên đáng ghét Hoài Nam vương thế tử kia có phải có ba đầu sáu tay hay không.”

“...” Phó Trọng Lễ kinh ngạc nhìn trầm, “Hoài Nam vương thế tử có từng đắc tội bệ hạ hay sao?”

Trầm tự biết nói lỡ, ngậm miệng không trả lời.

Hỗn đản Phó Trọng Lễ này quá khôn khéo, trầm tốt nhất là bớt tranh cãi, bằng không gốc gác cũng sẽ bị hấn bóc trần.

Sự tình làm trầm hồi hận nhất từ khi trọng sinh đến nay, chính là đề bạt hấn làm ngôn quan.

Lúc ấy trầm vừa mở mắt liền phát hiện mình về tới khi mới đăng cơ không lâu, Thái tử đã bốn tuổi, Quý phi mới sinh hạ tiểu công chúa. Trầm tự hỏi vài ngày, cảm thấy vẫn là nghiêm chỉnh làm một tên hôn quân, trước cứ hưởng thụ một phen ngày lành rồi mới nói tiếp, vì thế lười phải quản việc triều chính, dù sao trong triều còn một đám lão đầu xoa tay hằm hè chuẩn bị làm phụ tá cho tân quân khai sáng thịnh thế, không có trầm cũng không quan hệ.

Nhưng sự việc hỏng bét ở chỗ, trước đó vì tiểu công chúa được sinh ra, trầm liền khai ân khoa, hỗn đản Phó Trọng Lễ không biết bằng cách nào lại được đám lão nhân kia coi trọng, cứ nhiên được điểm thành thám hoa. Trầm hồi hận vạn phần, lúc trước lẽ ra không nên tùy theo quyết định của đám lão nhân kia, bản thân xem cũng không xem đã ân chuẩn.

Hỗn đản này nhất định sau lưng có người chống, không biết đã lung lạc được bao nhiêu triều thần, chỉ ngần ngừ bốn năm đã bò lên đến vị trí hiện tại, làm ngôn quan đứng đầu, mỗi ngày đối nghịch với trầm. Trầm hận không thể ăn sống hấn, kết cục lại là trầm bị hấn ăn.

Biết vậy chẳng làm!

Hiện tại ngẫm lại, đời trước vẫn là khá tốt, ít nhất đời trước không có sinh ra một thám hoa Phó Trọng Lễ thời thời khắc khắc chực chờ bắt lấy nhược điểm của trầm.

Nhất định là vì đời trước trầm cần cù chăm chỉ, làm cho Phó Trọng Lễ không có cơ hội xuất đầu, cho nên hấn không thể dựa vào quan hệ mà thi đậu tiến sĩ, càng không có cơ hội ở dưới mí mắt trầm lại đối phó trầm. Ai, nhất thất tức thành thiên cổ hận!

Có lẽ ánh mắt hồi hận của trầm khiến Phó Trọng Lễ phát run, tươi cười nơi khóe miệng cứng đờ, dứt khoát thò tay ra kéo trầm vào lòng ngực.

“Bệ hạ, lại suy nghĩ lung tung chuyện gì?”

Trầm kiêu ngạo hất đầu, không phản ứng hấn.

Hừ, hỗn đản đi cửa sau mới thi đậu Thám hoa!

Tác giả có lời muốn nói: Thực hiển nhiên, bệ hạ không hề nghĩ tới, kỳ thật trong đám thí sinh đời trước không có Phó Trọng Lễ kẻ này.....

5. Chương 5: Hừ Hừ Hừ Hừ Hừ

Tác giả: Giang Nam Hồn Cô Nương

Gạch đá bản edit xin gửi về: Ocean135

Phong cảnh Giang Nam đang vào thời kỳ đẹp nhất. Tháng ba sương khói, liễu rủ thướt tha, hoa xuân lay động trong làn gió, nước sông trong vắt thấy đáy, cá nhẹ bơi dưới thuyền.

Trong tình cảnh này, trầm hấn là phải làm một bài thơ.

Sao có thể không làm chứ.

Phó Trọng Lễ tên kia đi từ đầu kia thuyền tới, đứng bên người trầm, bộ dáng nhẹ nhàng thanh thản nhìn cảnh sắc xung quang lại lộ ra hoài niệm.

“Kim Lăng tháng ba có nhiều cảnh trí, vi thần xuất thân Kim Lăng, bệ hạ nếu muốn du ngoạn một phen, vi thần xin được dẫn đường cho ngài?” Phó Trọng Lễ bày ra vẻ mặt đứng đắn đưa ra đề nghị đứng đắn.

Nhưng trầm khẳng định hẳn có mưu đồ khác.

“Hừ.”

Trầm có rất nhiều dẫn đường, mới không cần người dẫn đường.

Trầm đã vào địa giới Giang Nam, phỏng chừng Hoài Nam vương đã sớm thu được tin tức. Đặc biệt là hồ ly thể tử nhà hắn, một bụng ý xấu. Trầm nếu đến bái phỏng không biết hẳn có thể nào sẽ nhân cơ hội đem trầm giam giữ hay không.

Hắn là không, hắn còn chưa chuẩn bị tốt chuyện tạo phản, còn có mấy năm đầu.

Trầm yên lòng, cho đầu lĩnh ám vệ mang theo Thái tử cùng tiểu công chúa tự du ngoạn, trầm muốn đi thị sát phủ Hoài Nam vương.

Vốn tưởng rằng Phó Trọng Lễ sẽ đi cùng, không nghĩ tới hắn cứ nhiên tìm có tránh đi.

Trầm yên lặng nhìn hắn: “Người uống lộn thuốc?”

Phó Trọng Lễ bất đắc dĩ cười cười: “Vi thần nghĩ nhân cơ hội này về quê nhìn xem, đã lâu rồi chưa từng gặp qua người nhà.”

Trầm cảm thấy hình như có chỗ không đúng, về nhà lúc nào cũng được, vì cái gì cố ý chọn hôm nay? Hơn nữa hỗn đản này cứ nhiên không mặt dày mày dạn lôi kéo trầm cùng nhau về nhà, chuyện này không bình thường.

Nề hà Phó Trọng Lễ tươi cười hoàn mỹ, ánh mắt cũng không có một tia gian dối, ngược xuôi cũng không thấy có gì khác lạ, ngược lại khiến đôi mắt trầm nhìn phát đau.

Thôi, không đi thì không đi, vốn dĩ trầm còn không trông cậy gia hỏa này giúp trầm cùng nhau chỉnh tên thể tử kia. Nghe nói thể tử mồm mép nhanh nhẹn, cũng không biết Phó Trọng Lễ có mắng được hắn không. Ai, nói không chừng Phó Trọng Lễ chính là tự biết không có hi vọng thắng nên mới tránh đi.

“Bệ hạ thuận buồm xuôi gió.” Phó Trọng Lễ cười đến ý vị thâm trường.

Trầm cứ cảm thấy có điểm bất an, hàng này có phải đang có âm mưu gì không?

Không đúng, hỗn đản này nhất định trong lòng đang chê cười trầm, chờ xem trầm bị thể tử khi dễ. Hừ, hỗn trướng.

Trầm vung tay áo, ngoảnh đầu đi thẳng.

Không tính đến ám vệ giấu mình xung quanh, trầm một mình đi vào cổng lớn Vương phủ. Vốn tưởng rằng có thể gặp được cái loại chuyện cầu huyết trong thoại bản “Vì đi một mình mà bị người gác cổng mất mù không nhận ra đại nhân vật cự tuyệt ngoài cửa”, kết quả cũng không có. Hoài Nam vương phủ thể nhưng biết trầm muốn tới, sớm đã nghênh đón ở cửa.

May mắn khu này tập trung toàn các nhà giàu có, không có nhiều người qua lại, bằng không với trận thể lớn như vậy, thân phận trầm khẳng định sẽ bại lộ.

Một người trông có vẻ là quản gia đi lên hành lễ: “Tiên sinh thỉnh vào bên trong, hôm nay Vương gia chưa về phủ, thể tử đã chờ thật lâu.”

Lão Vương gia trầm mê với ôn hương nhuyễn ngọc trong thuyền hoa trên sông Tần Hoài, trầm cũng không trông cậy có thể gặp lão. Dù sao mấy năm nay lão cũng không quản chuyện, phỏng chừng cũng lười quản hoàng đế trầm đây có tới hay không tới, sớm muộn đều là chết, huống chi thân phận Hoài Nam vương thể tử so với lão càng nặng, lão có tới hay không cũng không quan trọng.

Thân là một hoàng đế rộng lượng đầy sẵn sàng, trầm tự nhiên sẽ không so đó này đó với lão.

“Thể tử của các người đâu?” Trầm kiên cường hỏi.

Không ra nghênh đón trẫm, quả nhiên là ý đồ mưu phản.

“Thế tử chờ ở trong phòng, bệ hạ mời theo nô tài tới.”

Đường có chút dài, hơn nữa còn lòng vòng. Giang Nam chính là không tốt ở điểm này, xây dựng tòa nhà mà cứ như mê cung, tuy rằng mỗi bước một cảnh đẹp nhưng khiến trẫm không nhớ được đường.

“Ngay tại phía trước.” Tựa hồ nhìn ra trẫm mất kiên nhẫn, quân gia vội vàng nói, sau đó đẩy một cánh cửa mời trẫm vào.

Phía trong mơ hồ có bóng người đang đứng.

Gian nhà này giống như không phải đại sảnh đãi khách? Thế tử này thật quá phận, dám không để trẫm vào mắt như vậy.

Trẫm có chút không cao hứng, lần sau nhất định phải để Phó Trọng Lễ viết một thiên tấu chương dài vạn chữ mắng hấn một trận.

Bóng người đứng bên trong, phòng này trông giống như phòng ngủ của ai đó. Không biết thế tử muốn gặp trẫm trong phòng ngủ là ý gì.

Trẫm tiến lên hai bước, vòng qua bình phong, nhìn thấy một người mặc thanh y đưa lưng về phía trẫm đang sửa sang mực bút, cứ cảm thấy có chút quen mắt.

Người kia quay lại, trẫm liền choáng váng.

Gia hỏa này thế nào lớn lên lại giống Phó Trọng Lễ như hai giọt nước!

6. Chương 6: Hừ Hừ Hừ Hừ

Tác giả: Giang Nam Hồn Cô Nương

Gạch đá bản edit xin gửi về: Ocean135

“Bệ hạ.” Thế tử hơi hơi mỉm cười, chấp tay hành lễ, “Hoài Nam vương thế tử tham kiến bệ hạ.”

Trẫm đơ mặt, trong lòng bắt đầu suy tư vấn đề Phó Trọng Lễ cùng Hoài Nam vương thế tử là huynh đệ song sinh hay là hai người này là đường huynh đệ nhưng lớn lên lại thần kỳ giống nhau, cái nào có khả năng xảy ra hơn.

Khả năng xảy ra là, một phần vạn.

“Phó Trọng Lễ?” Trẫm hỏi.

Thế tử chậm rãi đi tới, ôm eo trẫm: “Là vi thần.”

“Ngươi lừa trẫm.”

“Vi thần không có.” Phó Trọng Lễ ủy khuất mà nói, “Vi thần họ Phó, tự Trọng Lễ, là bệ hạ đã quên họ của Hoài Nam vương.”

Trẫm bị bộ dáng ra vẻ ủy khuất của hắn làm cho sững sốt, trong lòng hơi có chút không được tự nhiên.

Vấn đề trước mắt là, trẫm đang sung sướng chờ thế tử tạo phản, hiện thực lại nói cho trẫm, thế tử có lẽ không nghĩ tạo phản, chỉ nghĩ phạm thượng, hơn nữa nhìn trúng không phải vị trí Hoàng đế mà càng muốn làm Hoàng phu, trẫm có chút ngại đại có biết không?

Nếu Phó Trọng Lễ không tạo phản, trẫm làm cách nào lui lại sống cuộc sống gia đình?

“Bệ hạ?” Phó Trọng Lễ khó được có chút thấp thỏm, ôm trẫm không buông tay, lại cũng không dám quấy nhiễu.

“Buông tay.”

“Không.”

“ ... ”

Trầm buồn bực.

Ái khanh, có chuyện hảo hảo nói, cái khác trầm mặc kệ, người dựa theo kế hoạch tạo phản một chút có được hay không?

“Bệ hạ suy nghĩ cái gì?”

“Nghĩ người tạo phản.” Trầm thuận miệng đáp.

Phó Trọng Lễ cười khê một chút: “Vi thần chỉ là phạm thượng, nhưng không đủ trình độ tạo phản.”

Trầm không nói.

Phó Trọng Lễ bỗng nhiên liền cười không nổi.

Hắn yên lặng buông trầm ra, yên lặng nhìn trầm một lúc lâu, đột nhiên hỏi: “Bệ hạ, ngài có phải đã biết cái gì hay không?”

“Cái gì?” Trầm trong lòng rung mình, ra vẻ nghi hoặc.

Phó Trọng Lễ quả nhiên muốn tạo phản, bị trầm phát hiện nên bất an hay là tính toán xé rách da mặt?

“Bệ hạ...” Phó Trọng Lễ trong mắt hiện lên một tia bi thương, “Ngài không tin ta.”

Trầm vốn dĩ có thể tin, nề hà người là Hoài Nam vương thế tử, trầm lại không phải ngu xuẩn hôn quân, muốn trầm như thế nào tin người?

Trầm không nói lời nào, hắn cũng không nói lời nào, hai người liền rơi vào trầm mặc.

Sắc trời chậm rãi tối, trầm tìm vị trí ngồi xuống: “Trầm đói bụng.”

Phó Trọng Lễ ánh mắt tối nghĩa nhìn trầm: “Vi thần cho người bãi thiện.”

Dứt lời, hắn đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Trầm nghe thấy tiếng khóa lạch cách.

Hỗn đản này, thế nhưng muốn giam lỏng trầm. Quả nhiên là bị trầm chọc thủng tâm tư thẹn quá thành giận đi?

Có lẽ hắn là thật sự thích trầm, nếu không sẽ trực tiếp tàn nhẫn độc ác giết chết trầm, cũng không cần phiền toái nhốt trầm như vậy.

Một lát sau, Phó Trọng Lễ mang theo người tiến vào bãi thiện, thỉnh trầm ngồi vào vị trí.

Trầm nghĩ đến phải thích ứng trong mọi tình cảnh, lại vừa lúc đói bụng, hảo hảo ăn một bữa. Nhưng thật ra là Phó Trọng Lễ, nhìn qua có vẻ nuốt không trôi, không ăn được bao nhiêu đã buông đũa, chờ trầm ăn no liền cho người dọn mâm.

“Phó Trọng Lễ, người muốn nhốt giam trầm?” Trầm nhướn mày gọi hỗn đản đang muốn đi ra ngoài.

Phó Trọng Lễ dừng bước chân, chậm rãi xoay người: “Ngài nhìn vi thần sẽ không thấy hận sao?”

“Hận cái gì?” Trầm nâng chung trà lên uống một ngụm.

Phó Trọng Lễ không nói.

“Trầm muốn tắm gội, người quỳ an đi, cho người tiếp nước.”

Trầm bỗng nhiên cảm thấy có chút khó chịu, mạnh tay đặt chung trà lên bàn, đi về hướng phòng ngủ.

“Không cần phiền toái như vậy.” Phó Trọng Lễ chậm rãi mở miệng, “Cách vách có bể tắm, để vi thần tới hầu hạ bệ hạ tắm gội đi.”

Trầm phần nộ mà quay đầu lại trừng hấn, đừng tưởng rằng trầm không biết gia hỏa này muốn làm gì!

Tựa hồ là biểu tình của trầm làm hấn cảm thấy sung sướng, hấn bỗng nhiên cười, bước đến không phân trần gì liền bế ngang trầm, đưa vào phòng tắm.

“Người buông trầm ra!” Trầm khó thở, véo cánh tay hấn.

Người này một thân cơ bắp thon chắc, ngày thường chỉ sợ rất chịu khó rèn luyện, trầm tay nhỏ chân nhỏ thật đúng là không đủ gãi ngứa cho hấn.

“Bệ hạ cẩn thận tay đau.” Phó Trọng Lễ cười nhắc nhở một câu.

Bị hấn ôm cởi quần áo, lại bị ôm xuống nước, trầm liền giống như hình nộm. Phản kháng không được, đơn giản cũng lười phản kháng, trầm thả lỏng thân thể, tùy hấn làm gì thì làm.

Phó Trọng Lễ ngón tay thon dài nơi nơi châm ngòi thổi gió, nhẹ nhẹ tựa như vuốt ve đồ sứ trân quý. Qua một lúc lâu sau, hấn đột nhiên lật người đè trầm lên thành bể: “Bệ hạ, lần này ngài thắng.”

Cái rắm, đấu với người trầm chưa từng thắng qua!

Phó Trọng Lễ cũng không giải thích, động tác như lang như hổ, thắng đến khi làm cho trầm tư duy tan rã, phân không rõ ngày tháng.

Cuối cùng của cuối cùng, hấn ôm trầm, chậm rãi mở miệng hỏi một câu: “Bệ hạ, ngài thật sự không hận vi thần?”

Trầm mệt không mở nổi mắt, lười cùng hấn đánh đố, nhắc chân đạp một cái: “Có ngủ hay không! Nếu trầm hận người sẽ còn đến đây sao?”

Đời trước bị đoạt ngôi vị Hoàng đế, đời này bị áp, một chút tôn nghiêm để vương cũng không có, hỗn đản này còn muốn giam lỏng trầm, đây là muốn làm cái gì, thật sự không sợ chết.

Ngày hôm sau trầm tỉnh lại eo đau lưng đau, trong lòng có điểm giận, trở tay đem gia hỏa ngủ bên ngoài đẩy xuống giường, sau đó giang tay giang chân thành chữ đại, thật thoải mái.

Phó Trọng Lễ xoa vai bò dậy, bắt đắc dĩ nhìn trầm: “Bệ hạ...”

“Câm miệng.” Trầm trong lòng khó chịu, không rảnh đấu khẩu với người.

“Eo đau sao? Vi thần tới giúp ngài xoa xoa.”

Xoa xoa liền ra hạnh kiểm xấu.

Trầm rầm rì ghé vào trên giường, hoàn toàn không có sức lực

“Bệ hạ.” Phó Trọng Lễ cúi người dán sau lưng trầm, nhẹ giọng nói, “Bệ hạ quá câu nhân, vi thần không kìm lòng được.”

“Ngôi vị Hoàng đế của trầm cũng thực câu nhân đi.” Trầm cười lạnh.

Phó Trọng Lễ trầm mặc một chút, cứ nhiên nói như thật: “Vị trí Hoàng phu càng câu nhân hơn.”

Trầm quay đầu lại hung hăng trừng mắt liếc hấn một cái.

“Bệ hạ đã đoán được.” Phó Trọng Lễ ôm sát trầm, “Vi thần cũng là trọng sinh.”

“Thì tính sao?” Trầm nhàn nhạt hỏi.

Ai có thể nghĩ đến loại chuyện kỳ lạ như vậy sẽ phát sinh? Hai kẻ tử địch đời trước cùng trọng sinh, cố tình lại dính thành một đôi thể này.

“Vi thần cho rằng ngài nhất định sẽ hận vi thần.”

“Trầm mới không có nhàm chán như vậy.” Thật đáng giận mà, trầm vốn còn mỗi ngày ngóng trông hấn không được chết tử tế.

Phó Trọng Lễ ngồi dậy, kéo kéo ôm trẫm vào ngực: “Bệ hạ là một minh quân, hà tất biến bản thân thành như bây giờ?”

Đời trước trẫm xác thật là minh quân, đáng tiếc bị loạn thần tặc tử người bức tử, người còn con mẹ nó không biết xấu hổ hỏi hử.

“Là vi thần sai.” Phó Trọng Lễ gác đầu lên vai trẫm, “Vi thần xa ở Giang Nam, chỉ nhìn thấy khó khăn của bá tánh phía nam, liền cho rằng bệ hạ cũng là một hôn quân giống tiên đế, vi thần không nên tạo phản.”

Trẫm cười nhạo: “Lấy cớ.”

Gia hỏa này khôn khéo như vậy, có thể không biết trẫm có phải Hoàng đế tốt hay không mới là chuyện lạ.

“Là lấy cớ.” Phó Trọng Lễ thoải mái thừa nhận, “Nhưng nếu không lấy cớ lừa gạt chính mình, lương tâm vi thần không an ổn được.”

Đời trước hần bức tử một hảo Hoàng đế, vốn dĩ hần cũng không nghĩ gì nhiều. Thắng làm vua thua làm giặc, muốn bước lên vị trí kia nhất định phải hi sinh rất nhiều người. Chính là hiện tại không giống như vậy, người đời trước bị hần hại chết đời này là ái nhân của hần, tâm can của hần.

“Trẫm cảm thấy như vậy rất tốt.” Trẫm không muốn nhìn bộ dáng này của hần, “Trẫm khi đó tự làm mình mệt mỏi mà chết, không liên quan đến người. Triều chính quá rườm rà, trẫm không muốn quản, lao tâm lao lực còn không được gì.”

Phó Trọng Lễ không nói, đại khái cảm thấy trẫm đang nói dối để an ủi hần.

Tin hay không tùy hần, trẫm mới lười giải thích.

Mắt thấy gia hỏa này còn không muốn dừng lại, nhưng trẫm còn chưa dùng bữa sáng, đói đến hoảng. Trẫm chọc chọc vào ót hần: “Người chừng nào thì tạo phản? Chúc Hoàng đế này trẫm không muốn làm nữa.”

Phó Trọng Lễ kinh ngạc nhìn trẫm: “Bệ hạ không cần lo lắng vi thần tạo phản, bệ hạ vẫn là tiếp tục làm một hảo Hoàng đế đi.”

Thân là nam tử sẽ luôn có loại dã tâm lập công tích lưu danh muôn đời. Đời trước Phó Trọng Lễ chính là như vậy nên mới tạo phản, đương nhiên trừ bỏ suy nghĩ muốn lưu danh thiên cổ còn vì muốn thử cảm giác làm Hoàng đế một phen. Nam nhân đều có dã tâm, hần vốn không tin trẫm không có.

Trẫm nguyên bản là có, hiện tại đã không còn.

Ai, trẫm già rồi, vẫn là ngoan ngoãn về hưu dưỡng lão đi.

Mắt thấy Phó Trọng Lễ không dễ yên, trẫm đẩy hần ra: “Đã nói trẫm không muốn làm, mệt chết mệt sống, trẫm muốn nghỉ ngơi, trẫm muốn du sơn ngoạn thủy, Hoàng đế ai muốn làm thì làm.”

Xem Phó Trọng Lễ còn chưa có hoàn hồn, trẫm khó chịu. Hồn đản này ngày thường khôn khéo gian xảo, lúc này sao lại ngốc thành như vậy chứ?

“Phó Trọng Lễ người có tạo phản hay không? Không tạo phản trẫm sẽ tìm người khác.”

Phó Trọng Lễ tựa hồ là hết chỗ nói, hoàn toàn tin dã tâm của trẫm đã bị mài mòn. Hần tự trách mà trẫm mặc một chút, cuối cùng nói: “Vi thần mặc dù tạo phản cũng sẽ không để bệ hạ đi. Nếu là bệ hạ ngại phiền toái, về sau việc triều chính giao cho vi thần xử lý là được. Ngôi vị Hoàng đế không thể dễ dàng nhường cho người khác, bệ hạ thỉnh nghĩ lại.”

Nghĩ lại người muội, người cũng biết ngôi vị Hoàng đế quan trọng? Đời trước dám tạo phản đời này lại không dám?

Trẫm thập phần không cao hứng: “Ngôi vị Hoàng đế trẫm truyền cho ai liên quan gì đến người? Người không cần, trẫm liền ném cho người khác.”

“Bệ hạ.” Phó Trọng Lễ khẽ nhú mày.

“Câm miệng!” Trẫm trừng hần một cái.

“Hảo, một khi đã như vậy, ngôi vị Hoàng đế vẫn là giao cho vi thần đi. Người khác vi thần không yên tâm, bọn họ chắc chắn sẽ gây bất lợi cho bộ hạ.”

Nói như vậy còn được.

Trầm liếc nhìn hắn một cái: “Đồ ăn sáng đâu?”

“... Vi thần lập tức cho người mang lên.”

Rốt cuộc thuyết phục được hỗn đản này, trầm vô cùng vui vẻ, cuối cùng đã không cần phải xen vào mấy chuyện rắc rối đó. Tâm trạng vui vẻ, trầm dùng được nhiều hai chén cháo.

Phó Trọng Lễ bất đắc dĩ mà nhìn trầm, ước chừng là cảm thấy trầm thiếu tâm nhãn.

“Bộ hạ, Thái tử cùng công chúa điện hạ đã được vi thần đón vào vương phủ, ngài có muốn gặp một chút không?”

“Không gặp không gặp.” Trầm thật vất vả mới tạm thời thoát khỏi trạng thái làm bảo mẫu, đầu óc bị hỏng mới đi gặp hai tiểu thí hài kia lúc này, “Người trước giúp trầm để ý chúng, trầm phải hảo hảo ngủ một giấc.”

Nói xong, trầm vỗ vỗ tay áo đứng dậy trở về phòng, chuẩn bị bổ giấc.

Tác giả có lời muốn nói: Hoàng đế lại bị hố...

7. Chương 7: Hừ Hừ Hừ

Tuy rằng Phó Trọng Lễ đã đáp ứng trầm sẽ tạo phản, trầm vẫn cảm thấy hắn chỉ đang nói cho có lệ.

Có điều trầm cũng lười quản, trước cứ chờ xem hắn muốn làm sao.

Sau đó, trầm liền ở Hoài Nam vương phủ cảm rảnh rỗi định cư.

Giang Nam nhiều mỹ thực, nhiều mỹ nhân, nhiều mỹ cảnh, là nơi vô cùng thích hợp để dưỡng lão. So với kinh thành, nơi này quả thực là thiên đường.

Trầm mỗi ngày mang theo Thái tử cùng công chúa du sơn ngoạn thủy, phía sau có thêm một cái đuôi họ Phó.

“Người không phải có việc bận sao?” Đã đáp ứng trầm đi tạo phản đâu?

Phó Trọng Lễ hơi hơi mỉm cười: “Bồi lão gia du ngoạn tương đối quan trọng.”

Cái rắm, người mau cút cho trầm, trầm không cần người bồi.

“Lão gia không cần lo lắng chính sự, hết thảy đều an bài thỏa đáng.”

Trầm hoài nghi nhìn hắn, hỗn đản này vốn không thể tin tưởng.

Có điều da mặt Phó Trọng Lễ vẫn luôn dày như vậy, dù có nói dối cũng không nháy mắt lấy một cái. Trầm nhìn một lúc lâu cũng không ra thật giả, chỉ có thể tạm thời buông tha hắn.

Sau lại có một ngày, trầm thừa dịp Phó Trọng Lễ có khách tới thăm mà lặng lẽ chạy ra ngoài. Trầm tới Giang Nam lâu như vậy, thuyền hoa có tiếng bên bờ sông Tần Hoài cũng chưa từng đi qua, quả thực người nghe thương tâm người thấy rơi lệ, nhân cơ hội này trầm phải đến xem một chút.

Không thể nói cho Phó Trọng Lễ, bằng không trầm đừng nghĩ xuống giường.

Leo lên một thuyền hoa, chọn hai cô nương, trầm ngồi tựa vào cửa sổ, một bên thưởng thức phong cảnh bờ sông một bên nghe tiếng hát nhè nhẹ, thập phần nhàn nhã tự tại.

Thuyền trôi chốc lát, đối diện xuất hiện một con thuyền khác, lướt qua thuyền của trầm. Trầm tò mò nhìn sang người đứng ở mũi thuyền bên kia, tức khắc tay run lên, thiếu chút nữa lật đổ chung trà.

Không bao lâu, thuyền của trẫm ngừng lại.

Lại qua một lát, một người đẩy cửa tiến vào.

“...” Trẫm diện vô biểu tình nhìn ngoài cửa sổ.

Người nọ mặt dày mày dạn ngồi xuống bên cạnh trẫm, tay vừa duỗi ra liền đem trẫm vót vào trong ngực. Hai cô nương trẫm mới chọn đặc biệt có ánh mắt mà lui ra, trẫm một chút cũng không vui, quá có ánh mắt rồi! Trẫm mới nghe xong được hai khúc thôi!

“Bệ hạ hảo hứng thú.” Phó Trọng Lễ ở bên tai trẫm nhẹ giọng nói.

“... Trẫm chỉ là nghe khúc.”

“Vi thần biết.” Phó Trọng Lễ để đôi tay hạnh kiểm xấu sờ loạn lên, “Vi thần cũng chỉ là tới thân cận mỹ nhân.”

“... Trẫm không phải thuyền hoa mỹ nhân.”

“Vi thần chưa nói ngài là.” Phó Trọng Lễ cười khê.

“...”

Sau đó trẫm đã bị áp đảo, nói thêm nữa cũng đều là nước mắt!

Chỉ nghe cái khúc mà thôi, đồ keo kiệt!

Sau đó trẫm như thế nào quay về Hoài Nam vương phủ cũng không biết, dù sao trẫm đã bắt tỉnh nhân sự, đại khái là bị hấn ôm trở về.

Một đời anh danh hỷ trong nháy mắt.

Nghĩ kỹ thì, trẫm cũng không có gì anh minh, rõ ràng ràng là một hôn quân.

“Bệ hạ không phải hôn quân.” Phó Trọng Lễ mỗi lần nghe được trẫm nói mình như vậy đều nhú mày, “Bệ hạ là Hoàng đế tốt nhất.”

“À.” Trẫm lười biếng lên tiếng, xoay người tiếp tục ngủ.

Phó Trọng Lễ sắc mặt âm trầm ngồi ở mép giường lẳng lẳng mà nhìn trẫm, sau một lúc lâu mới thở dài, tự giễu cười nói: “Vi thần vẫn không hiểu được.”

Trẫm quay đầu lại nhìn hấn: “Khá tốt, như vậy trẫm liền có thể vẫn luôn ngược người.”

Cuối cùng cũng hòa nhau một ván.

Phó Trọng Lễ vô ngữ nhìn trẫm, đại khái là cảm thấy đầu hấn có vấn đề mới có thể vẫn luôn cảm thấy trẫm bị thua thiệt.

Trẫm ngáp một cái: “Người chừng nào thì bắt đầu tạo phản?”

“... Nhanh thôi.” Phó Trọng Lễ có lệ một câu.

Trẫm khê nhú mày, gia hỏa này thế mà dám hoang phí thời gian của trẫm.

“Trẫm chỉ chờ ngươi một năm.” Trẫm nói.

Phó Trọng Lễ hơi hơi sững sốt, ngược lại cười: “Được...”

Được cái quỷ, gia hỏa này cười liền không có chuyện tốt, tuyệt đối đang có ý đồ xấu. Trẫm hừ một tiếng, mặc kệ hấn.

Tác giả: Giang Nam Hồn Cô Nương

Gạch đá bản edit xin gửi về: Ocean135

8. Chương 8: Hừ Hừ

Tác giả: Giang Nam Hồn Cô Nường

Gạch đá bản edit xin gửi về: Ocean135

Thời gian như nước chảy.

Thái tử điện hạ thở dài giống một tiểu đại nhân, nhìn muội muội mỗi ngày cùng nữ hài tử Phó gia chơi đùa đến vui vẻ, trong lòng cảm thấy dị thường tiêu điều.

Bọn họ đã rời đi vài tháng, phụ hoàng cũng chưa nói khi nào trở về, quốc gia đại sự mặc kệ sao?

Cũng may Phó tiên sinh nói, hần ở kinh thành có để lại người, còn có vài vị lão đại nhân giám quốc, kêu nó không cần lo lắng.

Nó nào biết đâu phụ hoàng của nó cùng Phó Trọng Lễ đang đánh cái gì bàn tính, Hoàng đế bệ hạ không tính toán trở về, hần không ở kinh thành chủ trì đại cục, như vậy kinh thành liền càng dễ dàng công phá. Thế lực khắp nơi đều có tâm tư, càng tạo cơ hội cho Hoài Nam vương thế tử tạo phản oán vị.

Cứ cho là bị người khác nhanh chân đến trước, Hoàng đế cũng tin tưởng vào Phó Trọng Lễ. Huống chi, chỉ cần tân hoàng đăng cơ là một minh quân, đối với Hoàng đế mà nói, có phải Phó Trọng Lễ hay không cũng không khác biệt gì.

Chẳng qua nếu là người khác thượng vị, chỉ sợ sẽ không ngừng sai người đến mưu sát ám hại hần.

Về điểm này, hần nhìn nhìn Phó Trọng Lễ, trong lòng không thể không thừa nhận hần xác thật rất ỷ lại gia hỏa này. Phó Trọng Lễ sẽ không để hần xảy ra chuyện, tuy rằng hỗn đản này giả hoạt như hồ ly, nhưng cảm tình là sẽ không gạt người.

Thái Tử điện hạ lại thở dài một hơi, muội muội tại sao một chút cũng không nhớ đến mẫu phi đâu? Nó vẫn nhớ đến mẫu hậu của nó...

“Ca ca”, tiểu công chúa ôm búp bê vải, bước nhỏ chạy tới cười ngọt ngào với nó, “Ta cùng Tiểu Chi đi xem ca ca của nàng câu cá, người có đi không?”

Phó Chi, tiểu nữ nhi nhà đường huynh của Phó Trọng Lễ, còn có một huynh trưởng ruột thịt, lớn hơn Thái tử điện hạ cùng lắm là vài tuổi.

Phó Trọng Lễ chỉ có một đám đệ muội thứ xuất, thập phần bình thường, cũng không ôm hoài bão. Đường huynh còn lại là nhi tử nhà đệ đệ ruột của lão Hoài Nam vương, lớn hơn Phó Trọng Lễ một chút, đồng dạng là con vợ cả, đối với tước vị cũng không có ham muốn, cả ngày thích mang thẻ tử ra ngoài ngâm thơ viết câu đối, du sơn ngoạn thủy. Người này cực kỳ không đáng tin cậy, nghe nói Phó Trọng Lễ trở lại liền lập tức đem một đôi nhi nữ ném lại đây. Không có hai tiểu kỳ đà, hần có thể cùng phu nhân thân ái của hần trải qua thế giới hạnh phúc chỉ có hai người.

Phó Trọng Lễ cảm thấy hai tiểu hài tử này có thể vừa lúc làm bạn chơi cùng hai vị kim chi ngọc diệp, vì thế vui vẻ đáp ứng. Như vậy hần cũng có thể lôi kéo tiểu Hoàng đế thân ái trải qua thế giới hai người.

Ngày chậm rãi trôi đến cuối năm.

Hoàng đế bệ hạ mùa xuân đi, đến khi ăn tết còn chưa trở về, trong triều nhân tâm tan rã, rung chuyển bất an.

Có điều Tết nhất cũng không ai muốn làm chuyện gì mất vui, đều an an ổn ổn đóng cửa sinh hoạt, chờ đến đầu xuân rồi xem tình huống mà ứng đối.

Năm nay đế vương không ở trong kinh, hậu cung Hoàng hậu chết bệnh, Thái hậu đã sớm đi về cõi tiên, phi vị cao nhất vẫn là từ nhị phẩm, căn bản không có tư cách chủ trì đại cục. Bởi vậy yến tiệc chiêu đãi quan viên hàng năm nay không làm, yến tiệc chiêu đãi mệnh phụ cũng không làm, mọi người đều ở nhà bồi người nhà, trong hoàng thất một chút cảm xúc ngày Tết cũng không có.

Vốn dĩ hoàng thất tông thân cũng muốn tham gia hoàng gia gia yến (yến tiệc của gia đình hoàng thất), có điều đại yến không làm, càng miễn bàn gia yến, mọi người vẫn là về nhà tắm rửa đi ngủ đi.

Hoàng đế bệ hạ ở Giang Nam vui vẻ sống cuộc sống gia đình của mình.

Lần đầu tới Giang Nam, thể nghiệm phong thổ bất đồng, ngay cả tập tục ăn Tết cũng khác biệt rất lớn.

Vẫn luôn náo nhiệt tới tết Thượng Nguyên, Phó Trọng Lễ lôi kéo Hoàng đế ra cửa xem hoa đăng. Hoàng đế bệ hạ tay cầm đèn vương Phó Trọng Lễ đoán được (*), cười đến ôn nhu.

(*) Đèn thắng được từ trò đồ đèn

Phó Trọng Lễ nhìn có chút ngây người.

Hoàng thất mỗi đời Hoàng đế tuyển phi tử đều cực mỹ, hài tử sinh ra tự nhiên cũng không kém. Dù cho khai quốc Hoàng đế xấu thế nào, trải qua nhiều thế hệ mỹ nhân cải tạo, Hoàng đế đời sau liền càng thêm tuấn mỹ bức người. Phó Trọng Lễ là đồ nhan khổng, lúc trước chính là coi trọng khuôn mặt Hoàng đế, sau lại yêu thích tính tình hắn. Hiện giờ lại một lần cẩn thận đánh giá dung nhan nhìn đã bao lâu, bỗng nhiên phát hiện vẫn kinh diễm như cũ.

Ma xui quỷ khiến, hắn thò qua trộm hôn một cái.

Hoàng đế bệ hạ liếc mắt nhìn hắn, cười khẽ không thôi. Phó Trọng Lễ, người cũng có ngày bị sắc đẹp dụ. hoặc!

Người xung quanh bận rộn ngắm đèn, không ai chú ý tình huống bên này, Phó Trọng Lễ càng thêm lớn mật, nắm tay Hoàng đế dắt về phía trước.

“Đằng trước có hoa đăng càng đẹp hơn, ta đưa người đi.”

Sau tết Thượng Nguyên là thời điểm hắn hứa hẹn sẽ tạo phản, chuyện tươi đẹp như lúc này sợ là sẽ có một đoạn thời gian không thể gặp được.

Khởi binh tạo phản vốn là một sự kiện hao tài tốn của, cho dù Hoàng đế dùng cách nào mở cửa sau cho hắn cũng không thể tránh được. Nếu không phải không thể trực tiếp thoái vị nhường ngôi cho Hoài Nam vương, chỉ sợ Hoàng đế càng nguyện ý không đánh mà thắng mang ngôi vị nhường cho người ta.

Đáng tiếc, chuyện này không có khả năng. Nếu như vậy, triều thần sẽ phản đối, Hoàng đế cũng sẽ bị bêu danh thiên cổ, cuối cùng mất nhiều hơn được, vẫn là nên dựa vào vũ lực mà giải quyết thì hơn.

Vừa vào tháng hai, binh sĩ tập trung đầy đủ, đại quân chậm rãi xuất phát.

Phó Trọng Lễ ngồi trên lưng ngựa, lẳng lặng nhìn đế đô phương bắc. Hắn đã hạ lệnh quân sĩ không được nhiễu dân, nhưng những thành trì ở vị trí mấu chốt khẳng định vẫn phải trải qua chiến hỏa, không có cách nào tránh được.

Phía sau đại quân, một chiếc xe ngựa chậm rãi theo sau đoàn lương thảo. Hoàng đế giống như không xương cốt lười biếng nửa dựa nửa nằm bên trong, Thái tử cùng công chúa đều bị để lại vương phủ, nơi đó là an toàn nhất.

Kỳ thật Hoàng đế cùng Phó Trọng Lễ đều biết, chuyến đi này của bọn họ thay vì nói là “tạo phản”, mục đích thực sự là mượn danh “chiến loạn” để dọn dẹp đám quan viên hoành hành ngang ngược mưu kế đầy đầu từ khi tiên đế còn tại vị. Nếu không dùng cách này, muốn diệt trừ những kẻ đó sẽ phải mất rất nhiều thời gian cùng tinh lực. Thế lực sau lưng bọn họ rất phức tạp, muốn giải quyết triệt để ít nhất cũng mất mười năm.

Trong triều các loại đảng phái ngang dọc đan xen cũng là mục tiêu của hai người họ.

Bởi vậy Phó Trọng Lễ xấu xa dùng danh nghĩa “thanh quân trác”(*) khởi binh, dọc đường đi chém hết tham quan ác lại, ngược lại được không ít người ủng hộ. Ngay cả những quan viên thanh lưu cũng phản chiến, thậm chí có quan tốt chủ động mở cửa, nghênh quân sĩ vào thành.

Hoàng đế bệ hạ thấy tình huống tốt đẹp cũng liền yên lòng, hết thấy đều phát triển theo hướng hắn kỳ vọng.

(*) Thanh quân trắc: diệt trừ kẻ xấu, thân tín bên cạnh nhà vua, vốn là hành động chính nghĩa nhưng lúc nào cũng trở thành lý do chủ yếu của kẻ phản loạn.

Chú thích thêm về “Thanh quân trắc”:

Triều Minh với 3 thế kỷ, một vấn đề chính trị xuyên suốt trước sau đó là vấn đề phiên vương. Phân phong phiên vương là chế độ thông dụng của các vương triều phong kiến, Chu Nguyên Chương sau khi kiến lập vương triều cũng theo chế độ này. Từ mục đích mà nói, chính như Chu Nguyên Chương từng nói: Dĩ phiên binh để thất (Dùng phiên vương làm binh phong để che chắn cho đế thất). Chính là dùng quyền lực của phiên vương để củng cố và bảo vệ trung ương.

Nhằm vào mục đích này, Chu Nguyên Chương đã làm một việc mà công nhận là sai: Thời Hồng Vũ, phiên vương phân phong không những có sự đãi ngộ ưu hậu, mà quyền lực quân chính cũng cực lớn. Đặc biệt là mấy phiên vương phía bắc có binh quyền, như Ninh Vương, Yên Vương, Cốc Vương, Liêu Vương càng nắm giữ lực lượng vũ trang tinh nhuệ của triều Minh, mỗi người đều xưng hùng thiên hạ.

Đối với sự uy hiếp tiềm tàng này, Chu Nguyên Chương cũng không phải là không dự tính tới. Chế độ phiên vương triều Minh so với các triều trước, điểm tiến bộ đó là quản lý nghiêm túc: đặc chế ra “Thiên hoàng ngọc điệp”. Phàm con cháu hoàng thất được sinh ra phải ghi vào sách, phong thưởng ban tước cho tới trật tự truyền thừa hoàng vị cũng đều tuân theo ngọc điệp. Một điểm khác đó là coi trọng sự giáo dục, Chu Nguyên Chương còn biên soạn Vĩnh giám lục và Ngự chế kỷ phi lục. Hai tài liệu này ghi chép những bài học giáo huấn về việc phiên vương các đời gây ác, phân phát cho phiên vương các nơi để học tập, khuyên răn họ nên tận trung với nước. Đồng thời quy củ cũng rất nhiều, phiên vương mặc y phục mà không chú ý, cất nhà mà vượt quá quy định, ra khỏi cửa với nghi thức huyênh hoang, đều có thể bị chụp lên chiếc mũ “vi chế” (vi phạm chế độ), theo tội mưu phản mà xử lý.

Nhưng ngàn lần đề phòng vạn lần đề phòng, phòng bị cũng chỉ là phòng bị. Trong tay có binh quyền, sẽ có nguy cơ tạo phản. Lại thêm bản thân chế độ của Chu Nguyên Chương có lỗ hổng: chế độ phiên vương triều Minh quy định, nếu trung ương có gian thần lộng quyền, phiên vương có quyền khởi binh thanh trừ gian thần để bảo vệ hoàng thất. Kết quả, sau khi Chu Nguyên Chương qua đời, Yên Vương Chu Đệ khởi binh tạo phản, đoạt lấy hoàng vị của Kiến Văn Đế Chu Doãn Văn, người kế thừa theo pháp định. Danh nghĩa khởi binh là “thanh quân trắc” (đẹp phản loạn bên cạnh vua), chính là từ lỗ hổng này mà ra.

Huỳnh Chương Hưng - Quy Nhơn 18/12/2015

Nguyên tác Trung văn: PHIÊN VƯƠNG THỊ CÁ ĐẠI VẤN ĐỀ ,

trong quyển MINH TRIỀU NGUYÊN LAI THỊ GIÁ DẠNG

Tác giả: Trương Khâm

Bắc Kinh – Hiện Đại xuất bản xã, 2014

9. Chương 9: Hừ

Trầm, nhân sinh thật thất bại.

Trầm không nên tin tưởng hốn đản Phó Trọng Lễ kia.

“Bệ hạ.” Phó Trọng Lễ ôm trầm cọ cọ, “Mau dậy thôi, hôm nay phải lâm triều.”

Trầm diện vô biểu tình nhìn hấn: “Không đi.”

“Bệ hạ, không cần tùy hứng.” Phó Trọng Lễ tốt tính cười cười, “Dù sao bệ hạ cũng chỉ cần làm ra vẻ, những cái khác đã có thần lo.”

“Nếu là giả vờ giả vịt, kia trầm không đi cũng không liên quan gì.”

Phó Trọng Lễ bắt đắ dĩ nhìn trắ, cuối cùng quyết định trực tiếp bế trắ lên, hầ hạ trắ mặc y phục, sau đó lại bế trắ lên ngự liễn, một đường cùng nhau lên triều.

Trắ là muốn Phó Trọng Lễ làm Hoàng đế, không phải bảo hắ làm Nhiếp chính vương sau đó để trắ làm một Hoàng đế bù nhìn! Hồn đắ này quả thực quá phậ! Trắ nói trắ không muốn làm Hoàng đế, trắ muốn ra ngoài chơi!

Ngày ấy quân đội Hoài Nam vương đánh vào kinh thành, trắ mắ mắ cho rằng cục nợ này đã có thể bỏ xuống. Không nghĩ tới hồn đắ Phó Trọng Lễ này giương cờ hiệu “Thanh quân trắ” thật sự chính là “Thanh quân trắ”!

Hoài Nam vương thế tử về mặt trung thành và tận tâm, nghênh đón trắ về mặt mộng bức từ trong xe ngựa ra, sau đó đưa trắ vào cung. Trắ còn chưa kịp phản ứng lại, hắ đã nói một tràng dài những lời cảm động trời đất, ý tứ là Hoài Nam vương nhất tộc không hề có tâm tạo phậ, chỉ là khi đế vương vi hành gặp phải ám sát, may mắn nhất mạch Hoài Nam vương kịp thời ứng cứu, vì thế liền cùng nhau bày kế, trợ giúp trắ đem loạn thần tặc tử một lưới bắt gọn. Hiện tại nhiệm vụ hoàn thành, trắ tiếp tục làm Hoàng đế của trắ.

Trắ cả người đều không khỏe.

Vì cái gì không tạo phậ vì cái gì không soán vị vì cái gì vì cái gì vì cái gì!

Sau đó trắ linh cơ vừa động, quyết định nhường ngôi cho Hoài Nam vương.

Đáng tiếc chính là bị văn võ bá quan ầm ĩ ngăn cản, làm trắ tức giận không thôi.

Không có biện pháp, đành phải phong hàng này làm một Nhiếp chính vương, đem mọi chuyện triều chính đều ném cho hắ, trắ muốn chính mình chơi chính mình đi!

“Bệ hạ, tới rồi.” Phó Trọng Lễ cười đến câu nhân, ôm trắ xuống xe.

Trắ ngưỡng ngừng đẩy hắ ra, giấy giũa nhảy xuống đất, trắ biết tự mình đi đường!

Trên triều đủ loại trung thần lão tướng dùng ánh mắt tự cho là mật mờ ái muội nhìn trắ cùng Phó Trọng Lễ, sau đó làm ra vẻ “Vi thần đều hiểu”, khiến trắ thập phần tức giận. Đàn xuẩn quan này thế mà cho rằng trắ vì quá yêu Hoài Nam vương nên mới muốn nhường ngôi, cái thí, trắ yêu cái đắ đắ hắ!

“Bệ hạ, ngài yêu đắ đắ của vi thần sao?” (=|||||) Phó Trọng Lễ nhẹ giọng hỏi bên tai trắ.

Nắ nắ cái hùng (*), không cẩn thận đem lời chửi thề nói ra miệng mất rồi!

(*) lại là câu chửi ở chương 1

Không đành lòng nhìn phía dưới đủ loại ánh mắt hoặc hận rên sát không thành thép hoặc ái muội hoặc khốc miệng run rẩy, trắ quyết định nhắm mắt bỏ giấc. Đêm hôm qua bị lẫn lộn lâu như vậy, sáng sớm còn phải bỏ dậy thượng triều, Phó Trọng Lễ một chút cũng không thông cảm cho trắ.

Ai, trắ rốt cuộc đến khi nào mới có thể về hưu đi du sông ngoạn thủy a.....

Trắ quét mắt nhìn đến Thái tử đứng dưới thềm, oa nhi này còn chưa đến mười tuổi, ép nó đăng cơ có vẻ hơi sớm.

“Bệ hạ mệt nhọc?” Phó Trọng Lễ dâng cho trắ chung trà, đau lòng nói: “Ngày mai bệ hạ không cần thượng triều, nghỉ ngơi một ngày, giao cho vi thần đi.”

Trắ vừa lòng hừ một tiếng, tiếp nhận chung trà nhấp một ngụm, tiếp tục ngủ.

Cuối cùng hạ triều khi nào trắ cũng không biết, dù sao trắ cũng đang ngủ, được Phó Trọng Lễ ôm đưa về tẩm cung.

“Bệ hạ trước dùng bữa đi.” Phó Trọng Lễ ngắ đầu nhìn trắ một cái, lại cúi xuống tiếp tục phê duyệt tấu chương, “Nếu ở trong cung buồn đến nhàm chán, mấy ngày nữa vi thần đưa ngài đi xem hội hoa Thất tịch.”

Trắ vì thế bị thu mua, cao hứng dùng bữa sáng, quyết định không so đo chuyện hắ sáng nay một hai phải bắt trắ thượng triều.

Phó Trọng Lễ vươn qua trộm hôn trầm một cái, trầm duỗi tay đẩy hẳn ra, sờ sờ lỗ tai nóng lên. Thật là, một chút rụt rè cũng không có, còn ra thể thống gì.....

Tác giả có lời muốn nói: Toàn văn hoàn (cầu vố nhẹ)

Tác giả: Giang Nam Hồn Cô Nương

Gạch đá bản edit xin gửi về: Ocean135

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tram-muon-roi-cung-tron-di>